

Auroville, 2046
Després de la fi d'un món

Débora Nunes

Débora Nunes té el doctorat en Urbanisme participatiu per la Universitat Paris XII i tres postdoctorals fets entre França i l'Índia. Ha escrit llibres i articles sobre l'acció de la societat civil, l'economia solidària, els governs participatius i la transició personal i col·lectiva cap a una societat ecològica, cooperadora i solidària. Débora és membre de la xarxa internacional "Diálogos en humanidad" i d'altres xarxes ciutadanes; també va fundar l'"Escuela de Sostenibilidad Integral". Aquesta escola es basa en metodologies integradores i en el paradigma quàntic-holístic-ecològic, i proposa una formació àmplia on la ment, el cos, el cor i l'ànima interactuen sota el lema "transformar-se per transformar el món". Débora és professora d'Urbanisme en la UNEB, Universitat de l'Estat de Bahia, en la carrera d'Urbanisme.

*Un altre món és possible i
és en construcció*

Gràcies a totes les persones que han fet possible
aquesta edició en diversos idiomes.

Il·lustració de portada:
Sandra Fergusson (Austràlia) i Prabhakaram (l'Índia)

Traducció:
Emerson Sales (el Brasil), Nadine Outin, Christine Bish i
Simone Kunegel (França), Shanti (EUA i l'Índia),
Alícia Blanco (Argentina) i Joana Alumà (Espanya i Catalunya)
Christoph Kaufmann (Alemão)

Imatges, il·lustracions i edició:
Ciro Sales, Raquel Souza i Bàrbara Almeida (el Brasil)

Salvador, Bahia, el Brasil – 2020

Contacte de l'autora:
esideboranunes@gmail.com

Débora Nunes

Auroville, 2046.

Després de la fi d'un món

Salvador, el Brasil,
març del 2020

Kali Sashtra¹

Marcus Bussey,

Traducció: Alicia Blanco i Joana Alumà

Ulls roigs i llampecs!
Què esperaves?
Hem estat tan complaents.
Només cavalcant sobre l'ona del bon karma
abstrets, sobretot,
del cost, sotmetent-nos a una mena
de progrés complaent, suavitzat,
feliços de jugar amb les nostres joguines;
Segurs en la nostra història entretinguda,
i ella va irrompre, esquerdant els fonaments.
El nostre gratacel es balanceja, les finestres es trenquen.
La Pobresa i el Planeta ens passaran comptes!
La matèria és buida quan l'ànima és absent,
malaltia de l'ànima que soscava la cova, home-dona superficial
que ballen amb espant quan les llums s'apaguen.
La mare fosca, furiosa en el seu ultratge
llança pedres i raigs
deixa que els dimonis de l'abundància ens asfixiïn,
solta els *asures*² del dubte, poderós miasma
que buida el poal i fa vessar l'esperança,
ofega l'obra i amortalla allò que és culte

¹ Deessa hindú a qui es veu freqüentment atacant forces malignes. També és la Mare Divina o mare de l'Univers. Sashtra significa conjunt de regles o tractat, lliçó o manual.

² En l'hinduisme, els *asures* són un grup de deïtats assedegades de poder, que de vegades són considerades demoniaques o pecaminoses.

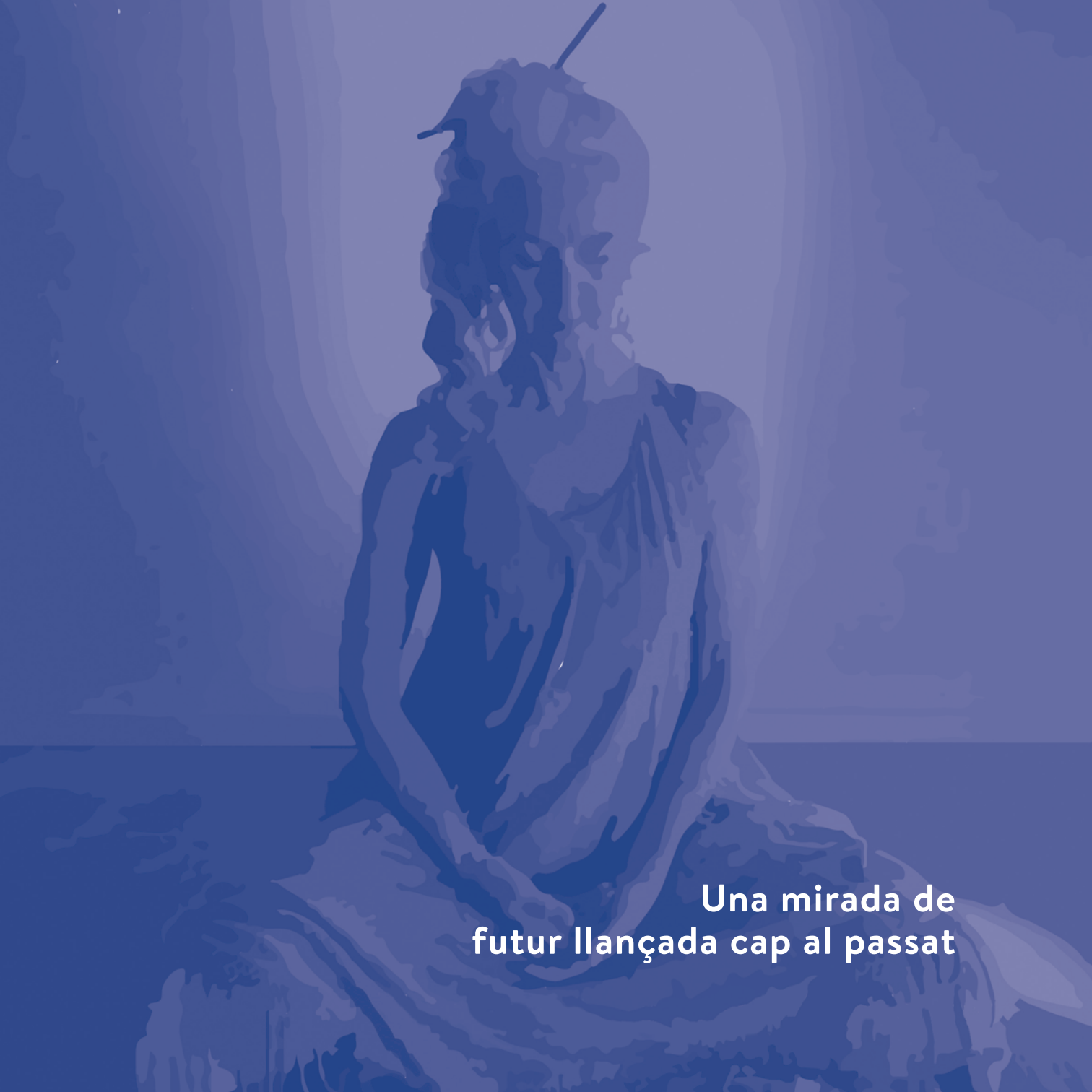
amb tota la seva perversitat i insubstancialitat.
Aquest és l'argument decisiu, Kali la del cor despert
esquinça els nostres hàbits, es befa del nostre orgull,
emmetzina el futur amb la nostra pròpia femta.
Els líders es perden i la gent entra en pànic.
Temor –per onsevulla– com la pudor de la sang seca
i l'excrement, s'escampa arreu fins a l'últim racó.
Ella dansarà molt bé sobre els nostres caps;
Ens farà mofa i riurà;
Sacsejarà els fonaments de totes les esperances;
farà topar tota certesa!
Rentarà el món amb sang i
sagnarà les vanitats de les nostres creences;
Ella posarà la política potes enlaire,
donarà la volta a les relacions i aixafarà les economies:
No prendrà presoners mentre fugim
de la seva còlera que socarrima els nostres clatells.
No deixarà res sense tocar;
Ara no hi ha bona gent.
El Kurukshetra³ és net.
Kali és la Reina dels maleïts i dels confessos
Ara el nostre dharma⁴ és ballar amb ella!

3 El camp de batalla on té lloc el Bhagavad Gita. Metàfora del camp de batalla de la vida.

4 Mot en sànscrit que significa aproximadament "justícia", però més que això, el principi que sustenta quelcom, la seva essència definitiva.

Itinerari:

Una mirada de futur llançada cap al passat	9
Auroville: la ciutat de l'aurora prevista per Sri Aurobindo	13
El món d'Indra: compromís i solidaritat	17
Les aigües que espanten i duen canvis	23
L'anàstrofe s'anuncia: superant la catàstrofe	29
L'alegria de ser junts per al Bon Viure	35
La Mare Terra retroba el seu equilibri	41
Un raig de sol que anuncia un nou món	47

**Una mirada de
futur llançada cap al passat**

Tenia noranta-vuit anys i encara podia meditar en posició de lotus sense cap molèstia. El moment era important, el govern de l'Índia proposava una nova legislació per a Auroville, després de setanta-vuit anys de la seva fundació. Recordava quant esforç havia estat necessari perquè l'estatut de la ciutat tingués una certa autonomia, respecte del país, que permetés que el laboratori humà de l'experiència única que era Auroville pogués desenvolupar-se. Ara, la proposta del govern era posar-hi fi i Auroville es convertiria en una ciutat índia comuna. Tal com s'havia fet durant dècades en cada moment decisiu, o en cada mort d'un habitant, centenars d'aurovilleans es van reunir sota el sagrat banià. El banià havia estat testimoni de la creació de la ciutat i del Matrimandir, el temple central, que era al costat. Allí es reunien ells i elles per meditar quan la comunitat se sentia particularment commoguda. Aquests moments van ser molt importants pels aurovilleans les aurovilleanes i ella no podia evitar ser allí.

Auroville havia estat el fet més important de la seva vida. A divuit anys, en contra de la voluntat dels seus pares, va decidir unir-se al projecte de la "Mare"; la seva proposta era experimentar les idees de Sri Aurobindo a una escala real i fundar la ciutat de l'albada, un prototip de la nova humanitat, pacífica, democràtica i solidària. Al costat d'altres joves que havien arribat de diferents parts del món, l'Indra es va submergir en l'aventura. Fins llavors havia estudiat en el Sri Aurobindo Ashram, una

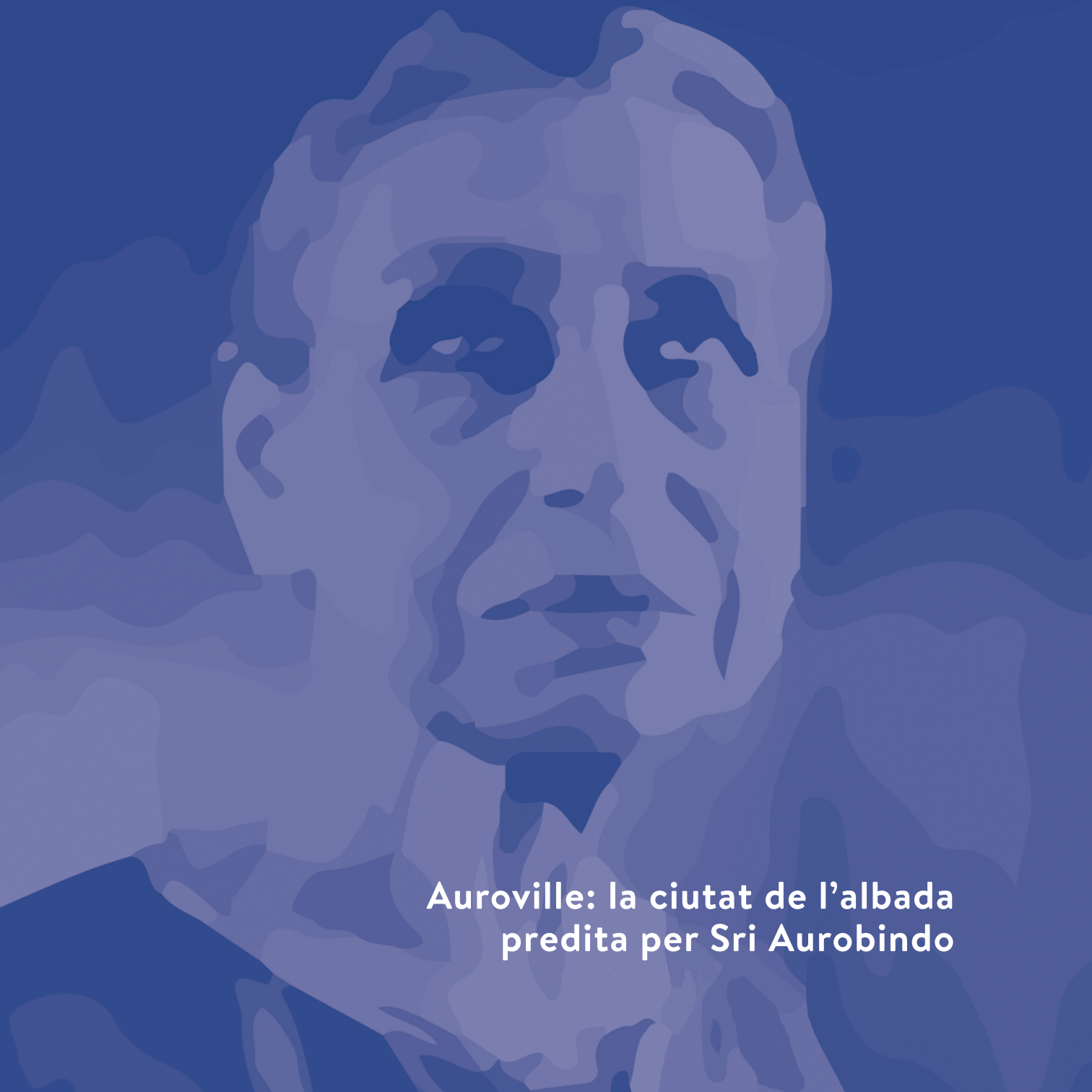
elecció de la seva família que havia acceptat amb devoció. Nascuda en Pondicherry, aquest era un destí comú pels fills dels devots de Sri Aurobindo: l'escola era d'excel·lent qualitat, oferia una educació integral que involucrava ment, cos i esperit i acceptava nenes com ella que rebien la mateixa educació que els nens, a diferència d'altres institucions de l'Índia dels anys cinquanta. Pel seu pare, que ella assistís a l'escola del Mestre Aurobindo i de la "Mare" era una cosa, però entrar en un projecte tan visionari com el d'Auroville no era per a una noia de família de bé, com era el seu cas. Però va insistir, i hi va anar.

Amb el temps, la família va acceptar la seva elecció, i al llarg de la seva vida va rebre moltes vegades els seus pares i germans a casa seva, quan la va tenir. Durant anys, va viure en barraques construïdes per ella mateixa i els seus companys peluts. Auroville havia estat fundada el 1968 i els seus habitants podien ser confosos amb els hippies de qualsevol ciutat europea, a més, els fundadors europeus van ser molts, particularment francesos. Somreia en recordar aquells temps bojós de joventut, solidaritat i idealisme, quan els 12 quilòmetres entre Auroville i Pondicherry semblaven la distància entre la Terra i la Lluna. Una Índia conservadora i masclista va veure néixer en el seu sòl una terra llibertària, on prop de 300 joves treballaven per igual plantant arbres, cavant cisternes, construint barraques, estimant, experimentant, cuinant col·lectivament i meditant a favor

del somni d'una ciutat oberta, prototip de la humanitat somiada per Aurobindo.

Va tenir l'oportunitat única de viure en dos planetes al mateix temps: Auroville i la resta del món, amb les seves immenses diferències entre països i cultures. L'Índia, gairebé un planeta a banda, amb la seva història diversos cops mil·lenària i la seva col·lecció de llengües i fronteres entre estats, era la seva pàtria. La seva professió l'havia dut, en nombroses ocasions, a altres continents, especialment a Europa, com a artista pionera en el reciclatge de materials. La seva família, que vivia a prop i sempre la visitava, li recordava en tot moment la tradició índia, alhora que seguia de prop la seva aventura com a ciutadana del món. El seu doctorat a París, que va durar més d'una dècada, amb anades i vingudes entre l'Índia i França, li va donar una visió oberta de tot allò que succeïa a la humanitat durant gairebé un segle. Les cinc llengües que dominava perfectament –el Tàmil, la seva llengua materna, l'hindi, el francès, l'anglès i l'alemany– li van brindar una extraordinària oportunitat de descobrir diferents visions i versions dels temes mundials, a diaris, revistes i –en els últims temps– exclusivament en Internet.

Auroville havia estat la seva gran obra, el desafiament d'una vida enmig de tantes altres vides extraordinàries que van participar en la fundació i cocreació de la ciutat.

**Auroville: la ciutat de l'albada
preditada per Sri Aurobindo**

Quan la “Mare”, Mirra Alfassa –la revolucionària francesa, companya espiritual del flòsòf i patriota indi Sri Aurobindo– va decidir fundar l’utòpic Auroville, miraculosament, va tenir suports nacionals i internacionals. Una conjuntura favorable, que deu molt a la tenacitat d’aquesta dona i a la reputació de la seva parella i mestre – ja mort en aquest moment –, va fer que la UNESCO secundés i difongués el seu projecte arreu del món i que el govern de l’Índia donés part de la terra on s’aixecaria el somni de l’albada. La ciutat experimental que representaria la cerca de la “unitat humana” –com diu la carta fundacional, escrita de puny i lletra per la “Mare”– tindria com a objectiu ajudar les persones que hi viurien a desenvolupar-se com a éssers en el món i florir en les seves possibilitats interiors. Quan, encara adolescent, l’Índra es va assabentar del projecte d’Auroville es va preguntar immediatament: com no participar en aquesta meravellosa visió de la Mare, la seva professora i mestra, que volia materialitzar les idees de Sri Aurobindo? Com no dedicar la seva vida a aquesta increïble experiència de crear el futur en el present, amb altres visionaris i visionàries? Sabia que la seva família tradicional, i especialment el seu pare, s’hi oposarien, perquè ella era una dona que volia seguir un destí inusual i molt emancipat per aquell temps i espai.

Malgrat la pesada atmosfera en la família després de compartir el seu desig, va sentir el suport secret de la seva mare, aliant-se a la seva determinació personal de seguir el destí que tan sols ella havia triat. Es va casar amb el pro-

jecte i la vida d’Auroville, i els seus fills van ser els centenars d’estudiants que va tenir a càrrec seu al llarg de la seva vida. Van ser vuitanta anys dedicats a aquest somni, i sabia que encara n’hi hauria uns quants més.

El gran i sagrat banià havia crescut immensament en aquests vuitanta anys i avui cobria una superfície enorme. Al seu costat, la gran esfera daurada de Matrimandir, el centre espiritual d’Auroville, continuava meravellant-la, com també ho feia el seu gran saló blanc interior que rebia visitants i aurovilleans i aurovilleanes, per meditar, des de 2008. Discretament va mirar al seu voltant i va veure centenars de persones silencioses, la majoria assegudes en posició de lotus com ella, en una profunda introspecció, buscant rebre instruccions divines enfront del desafiament de mantenir l’Estatut d’Auroville, però també buscant connectar-se amb les energies de la comunitat. Sempre havia gaudit d’aquests moments, encara que en els últims anys haguessin significat, principalment, el comiat silencios dels seus amics i amigues d’uns altres temps. Ella era una de les més joves fundadores d’Auroville i gairebé tots els seus companys i companyes ja havien abandonat la Terra. Però noves generacions havien arribat d’arreu del món per a construir plegats el somni de la “Mare”. Recordava el seu rostre dolç, tant com la seva mirada desafiadora si un interlocutor desprevingut s’atrevia a dir que el seu somni no es faria realitat. Mirra Alfassa, com el món no aurovilleà l’anomenava, mai va arribar a viure en Auroville, ja era molt gran, però ho va seguir

tot des de l'Ashram de Sri Aurobindo, que havia ajudat a construir i on va viure la major part de la seva vida. Per a Sri Aurobindo i la comunitat d'Auroville ella era "La Mare", un símbol. L'Indra recordava perfectament la seva imatge, com succeeix amb els ancians que recorden més els temps de la infància i la joventut que els temps d'avui, i la idea de "Mare" es confonia en la seva memòria amb les primeres deesses de la humanitat, aquelles que sostenien les societats "gilàniques", igualitàries, pioneres de la història, com havia après de Riane Eisler.

Aquestes deesses havien estat l'objecte del treball artístic de tota la seva vida. Havia fet imatges de les deesses primitives amb tota mena de materials: en principi argila i palla, pedra i fusta, matèries que trobava en el desert, això era la terra d'Auroville dels primers temps. Quan va exposar per primera vegada a París, en una petita galeria de la "Place des Vosges", propietat

Carta Constitucional d'Auroville

- 1) Auroville no pertany a ningú en particular. Auroville pertany a la humanitat en el seu conjunt. Però per viure a Auroville és necessari ser servidor voluntari de la Consciència Divina.
- 2) Auroville serà el lloc d'una educació sense fi, d'un progrés constant i d'una joventut que mai envelleix.
- 3) Auroville vol ser el pont entre el passat i el futur. En aprofitar tots els descobriments interns i externs, Auroville farà un salt decisiu cap als assoliments futurs.
- 4) Auroville serà un lloc de recerques materials i espirituals per a una manifestació concreta i viva d'una veritable Unitat Humana.

Mirra Alfassa - La

28. 2. 68

Charte d'Auroville

1) Auroville n'appartient à personne en particulier. Auroville appartient à toute l'humanité dans son ensemble.

Mais pour séjourner à Auroville, il faut être le serviteur volontaire de la Conscience Divine

*

2) Auroville sera le lieu de l'éducation perpétuelle, du progrès constant et d'une jeunesse qui ne vieillit point.

*

3) Auroville veut être le pont entre le passé et l'avenir.

Profitant de toutes les découvertes extérieures et intérieures, elle veut hardiment s'élancer vers la réalisation future.

*

4) Auroville sera le lieu des recherches matérielles et spirituelles pour donner un corps vivant à une unité humaine concrète.

de la mare del seu promès de llavors, Michel, va quedar impressionada pel malbaratament d'aquesta societat opulenta dels anys 80 i 90. Durant els sojorns parisencs va fer imatges de deesses amb restes de llits, de roba, de plàstic, de cartó, de components de Tas i ordinadors trencats... Va veure créixer i créixer les escombraries de la desmesura i d'alguna manera va intuir, molt aviat, el caos que aquesta forma de vida consumista i inconseqüent produiria.

Des del seu món aurovilleà obert a tot el planeta, va veure com s'acostava el col·lapse ambiental. Va veure el canvi climàtic establir-se com una realitat per a tota la humanitat. El 2011, l'huracà Thane, que va atemorir Auroville va ser la gota que va ampliar la seva comprensió del que estava per venir. Quan milers d'arbres van ser arrencats pels vents – part dels milions que la comunitat havia plantat en el sòl d'Auroville, i que es va transformar de desert en bosc –, ella va sentir que alguna cosa estava molt malament. Aquesta mateixa nit va experimentar un moment de pànic absolut, que va canviar la seva vida, quan en un somni va sentir el seu món enfonsar-se, una força immensa i fosca que oprimia el seu pit sense possibilitat de sortida. Avui, el malson és tan viu en la seva ment com el dia en què va succeir. Ella, la filla desafiadora dels Chandramouli de Pondicherry que va ajudar a crear Auroville, l'artista d'avantguarda, de tècniques innovadores, que es va llançar al món amb una obra de denúncia i reverència a la Mare Terra, va sentir por de veritat per primera vegada a la vida.

The image features a stylized, monochromatic illustration of two hands reaching out towards each other. The hands are rendered in various shades of blue, with the fingers spread. The background is a light blue with soft, abstract shapes that suggest a sense of movement or light. The overall composition is clean and modern.

**El món d'Indra:
compromís i solidaritat.**

El somni d'Indra es va fer conegut en Auroville. Com era habitual en la comunitat, aquestes visions fortes es compartien amb els amics pròxims, i quan es percebien com a “senyals” es compartien pròdigament, volen de boca en boca. El significat del somni era molt clar per a ella: la Mare Naturalesa mostraria la seva força il·limitada i els seus fills tindrien por, i sentirien la seva petitesa i la bogeria de la vida que portaven. Ja en aquella segona dècada del nou mil·lenni el clima era inestable, la contaminació augmentava, la vida a les ciutats era difícil i es parlava molt d'ecologia. Ambientalistes i científics publicaven prediccions fosques sobre l'augment del nivell de l'oceà, l'escassetat d'aliments i la contaminació de l'aigua. Fora d'Auroville, poques persones volien escoltar-ho, però allí i en algunes comunitats que ja estaven exercitant altres formes de vida, tothom es preparava d'alguna manera per enfrontar-se a allò que estava per venir.

Va pensar en com era d'estrany el comportament humà. Mai havia pogut entendre aquests coneguts seus que preferien ignorar que envellirien i moririen, en lloc de preparar-se seriosament perquè això succeís en les millors condicions possibles. Va seguir la vida de moltes persones que van viure destruint la seva salut amb tabac, amb excés d'estrès, d'alcohol o de drogues o amb menjar excessiu i industrialitzat i malgastant un temps preciós perseguint sols diners i prestigi. Les va veure envellir, malaltes i buides, moltes d'elles riquíssimes

per inversions financeres en el casino global en què es va convertir l'economia capitalista, a la fi del segle XX i principis del XXI.

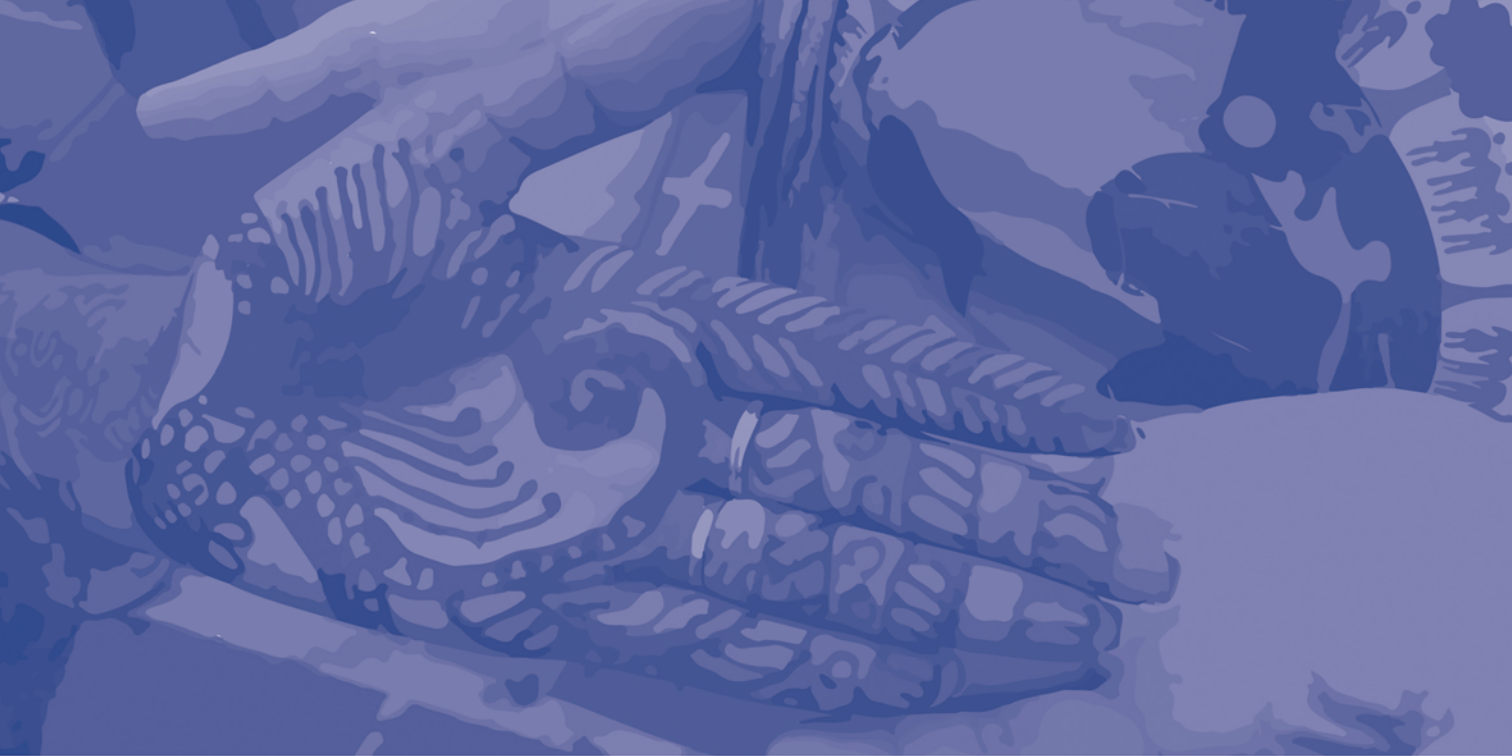
La majoria de les persones evitava pensar que envelliria i moriria, també ignorava els anuncis dels investigadors sobre la fi de les fàcils condicions de vida en la Terra. D'aquesta manera, continuaven les seves vides, i el problema ambiental augmentava amb la seva forma consumista de viure, desconnectades dels límits de la Naturalesa. Indra no podia oblidar els seus conflictes amb Michel que, en el seu enlluernament consumista de nou-ric, ignorava que els seus excessos empobrien la Terra i l'empobrien a ell. La por a la fi de tot pot explicar per què tantes persones es van fer les sordes a les crides a la sobrietat, de la mateixa manera que ignoraven la seva pròpia i inevitable decadència física, anticipada per les seves eleccions quotidianes.

L'Indra vivia en un altre món, perquè el sentit de la vida i les qüestions ecològiques eren el quotidià pels aurovilleans des dels primers temps. Poca aigua, pocs recursos naturals, immenses dificultats i reverència al que és sagrat els feia pròxims a la Mare Terra, al mateix temps que inspirava la comunitat a crear una forma de vida més senzilla i espiritual, que gairebé tots adoptaven. A Auroville, la recerca d'alternatives per a tot va dur tecnologies “verdes” abans que el món en parlés. Energies renovables, programes de reforestació, la famosa “cuina solar” – que fa ja dècades pro-

dueix aliments per a tota la comunitat, amb energia solar concentrada en una immensa parabòlica feta a mà –, les tècniques de purificació d'aigua fent servir només la seva circulació a través d'un vòrtex poderós, els increïbles programes de reciclatge que L'Indra va ajudar a construir... Aquests descobriments van néixer de la tenacitat i creativitat de moltes i molts, dels seus assajos, dels seus encerts i errors i de les intenses connexions amb gent d'arreu del món, intercanviant experiències i recerques capdavanteres. La visió d'Indra sobre el crash tenia molt de sentit pels aurovilleans, que van accelerar la seva resiliència aixecant la primera ciutat autònoma en energia. El combustible de les motocicletes, tan usades per tots, es feia amb algues conreades en la comunitat mateixa i l'energia quotidiana provenia del sol, dels vents, la biomassa i les mareas.

El pes del malson va donar lloc a què l'Indra pensés cada vegada més en el col·lapse ja previsible –i per a ella completament real– i va fer que convencés als seus amics per crear una Escola que ensenyés als visitants d'Auroville a exercitar una nova manera de vida, més senzilla i duradora, en transició –com es deia en aquell moment– cap a una societat sostenible. En aquells dies, just abans de complir cinquanta anys, Auroville ja rebia milers de visitants per any, ja que era una perla destacada del moviment de les Ecoaldeas, que no deixava de créixer arreu del món, afegint-se aquest públic als “cercadors” espirituals pel seu tradicional encant.

L'Escola d'Indra també va aportar un servei sense precedents a la comunitat, ja que va connectar entre si la miriada de projectes que prosperaven en Auroville. Per a cadascuna de les diverses alternatives al corrent capitalista que existien en el planeta en aquest moment, hi havia almenys una experiència aurovilleana exemplar: xarxes d'economia cooperativa i solidària, producció d'aliments amb tècniques de permacultura, recuperació d'àrees degradades, medicines alternatives i tecnologies pròpies per atendre la salut, com la famosa aigua dinàmica d'Auroville, pràctiques espirituals de tota mena, les pedagogies més innovadores, les arts més avantguardistes, les maneres

de governança més horitzontals, les experiències més profundes del sagrat femení... El laboratori de la "Mare" funcionava a tot gas.

En certa manera, per a l'Indra, el col·lapse ambiental deixava de ser un malson per a ser quelcom prometedor, perquè la seva vida quotidiana estava dedicada al reciclatge artístic i a la formació per construir el món post-col·lapse, en sintonia plena amb el que sempre havia fet en la vida: viure d'acord amb la seva consciència. Si el món anava malament, només la seva desestructuració permetria implantar allò que era nou pensava-, i treballava intensament en la seva Escola d'Ecologia Profunda, juntament

amb altres entusiastes com ella. L'Escola arribava a tenir prop de 1000 alumnes per any, en les seves diferents activitats: experiències d'un dia, pràctiques setmanals o mensuals i formacions d'un any, per aprendre amb el cos, el cor, la ment i l'ànima. El laboratori viu d'Auroville i la participació de tanta gent local en la xarxa de formadors, feia de l'Escola un mitjà generador d'aprenentatge i intercanvi d'experiències per a persones de tot el món. Aquestes persones es mantenien connectades en una gran xarxa social alternativa, que no feia més que créixer i es comunicava amb altres experiències visionàries similars, especialment les que oferien les Ecoaldeas i comunitats internacionals alternatives que tenien el mateix camí de formació.

El present desafiament de la població d'Auroville, que els reunia en aquest moment sota el banià sagrat, era un més dels innombrables que havien viscut en les últimes tres dècades. El més gran va ser l'augment de la població de la ciutat, de 2.500 habitants en el moment del 50° aniversari el 2018, a més de 50.000 en el 2046. La demanda de gent que volia viure en aquesta ciutat va ser baixa durant mig segle, des de la seva fundació el 1968 fins a principis de la dècada dels anys vint del segle XXI. L'exigència de la proposta, que només oferia una vida modesta i de treball comunitari i no permetia la propietat privada, atreia molts visitants, però pocs volien –i podien– passar les

seves “proves” de perseverança i convertir-se en residents. Auroville va créixer a poc a poc, com una ciutat boscosa, una comunitat amb molta terra i poca gent, però gent activa i emprenedora. La cerca del desenvolupament espiritual i la devoció al pensament i l'acció dels fundadors –la Mare i Sri Aurobindo– era real, encara que la seva intensitat variés en cada persona, per descomptat. Les aurovilleanes i els aurovilleans buscaven superar-se a si mateixos i convertir-se en millors éssers humans, en sobrepassar els límits de la cultura individualista del seu temps. Aquest va ser, i continua sent, un dels desafiaments per a totes i tots.

Les aigües que espanten
i porten el canvi

No obstant això després del 2020 tot va canviar en un crescendo aterridor. Primer va venir la lleu ona de migració dels que començaven a reconèixer que el col·lapse era imminent i volien una nova forma de vida. Entre aquests hi havia molts estudiants que havien passat per l'Escola d'Indra i molts familiars de la comunitat aurovilleana, especialment – encara que no únicament – joves, nebots i nebodes. El flux de persones “alternatives” arribades de tot el món va tenir un gran impacte en la governança col·lectiva d'Auroville, que es demorava en prendre decisions perquè buscava el consens màxim. Aquesta governança va haver de reinventar-se per respondre a una demanda tan gran de gent en tan curt espai de temps i per mantenir l'horitzontalitat. Van enfrontar el desafiament i van donar la benvinguda a les persones; al mateix temps esperades –per fer créixer el somni fins als 50.000 habitants que van ser planejats per la “Mare” i l'arquitecte Roger Anger– i defugides, perquè l'arribada de molta gent nova afeblia enormement una forma de vida que havia trigat cinquanta anys a establir-se.

Al voltant del 2030 Auroville ja tenia gairebé 10.000 habitants, havia multiplicat per quatre la seva població en deu anys. Però aquests primers a arribar en massa estaven disposats a complir les regles, tenien alguns diners de reserva, eren cosmopolites i tenien un esperit innovador que no desentonava amb el de la ciu-

tat. La segona ona de migrants va ser realment desafiadora, perquè era molt més gran i estava formada per gent que no tenia res a veure amb la proposta de la comunitat. Si els primers a arribar eren acollits en les cases dels seus familiars o van participar en la construcció accelerada d'habitatges senzills, gairebé iguals a les cabanyes dels primers temps, i s'incorporaven ràpidament a la dinàmica del treball comunitari, els següents es van amuntegar durant anys en el cinturó verd d'Auroville.

Tot va començar amb la crisi mundial dels immigrants que van arribar a Europa entre el 2015 i el 2025. Sota les protestes dels ciutadans locals, els Estats europeus van rebre amb reticència milers de persones, que fugien, principalment de les guerres i la pobresa, que ubicava en camps de refugiats i enviava de tornada quan podien. A mitjans de la dècada del 2020, Auroville era en el seu apogeu, rebia recursos del turisme i l'impuls dels nous habitants que s'anaven integrant, sense gaire dificultat, a la manera de vida local. Juntament amb la Xarxa Mundial d'Ecoaldeas, acompanyada per iniciatives pioneres com Findhorn a Escòcia, Damanhur a Itàlia, Christiania a Dinamarca i Terramirim al Brasil, entre altres, es va iniciar una política global d'acolliment d'immigrants. Cada Ecoaldea rebria unes poques famílies, com a exemple d'acolliment als països rics que es tancaven cada vegada més a la solidaritat internacional. La “unitat humana”, tan volguda

per Sri Aurobindo, i tan important per a la cultura d'Auroville es practicaria una vegada més. Però el flux de refugiats no es va aturar aquí, i es va ajuntar amb l'efecte de la crisi financera mundial i l'acceleració del canvi climàtic que va afectar milions de persones.

En els països més rics, la desorganització dels mercats amb la caiguda causada per un nou esclat de la bombolla financera –similar, però molt més gran que la del 2008, amb repercussions immediates en la borsa de valors– i les primeres onades de creixement dels oceans, van ocasionar una gran inestabilitat. La pèrdua de confiança en les diferents monedes, que es devaluaven dia a dia, i la incapacitat dels governs per fer front a la situació per la seva fragilitat econòmica i política, van ser la gota que va fer vessar el vas. En aquest període l'Índia va deixar de viatjar a les seves exposicions i tallers a l'estranger, ja que la colossal devaluació de la rupia Índia va fer aquests viatges molt cars. Això se li va sumar el creixent risc que es produïssin greus turbulències en els vols, a causa del canvi climàtic. Tot era inestable i cada vegada més perillós i ella tenia molt per fer en Auroville.

Els que menys van sofrir la crisi financera van ser els països menys integrats al capitalisme mundial, especialment els més pobres, però sí que van ser les grans víctimes del canvi climàtic que va afectar greument l'agricultura de

subsistència i perquè també eren els que no tenien els recursos per mitigar els efectes de la desestabilització del clima. Pocs llocs en el planeta van quedar a resguard d'aquests “terratrèmols” de la història humana, però van ser submergits pels refugiats en la cerca de supervivència. Aquest va ser exactament el cas d'Auroville.

Amb el desglaç sorprenentment ràpid de les glaceres dels pols i les muntanyes més altes de la Terra –incloent l'Himàlaia– moltes ciutats costaneres van ser severament afectades en pocs anys. Els projectes en curs per enfrontar-se a l'augment de la temperatura amb tecnologia, amb barreres físiques als raigs del sol i altres idees grandioses i distants de la naturalesa, van ser malmeses per la ira de Gaia. Les grans capitals costaneres i de les ribes dels grans rius van sentir de manera contundent l'impacte del creixement de nivell dels oceans i dels rius. Les seves poblacions van començar a retirar-se cap a l'interior, en principi sols a l'època de pluges i després definitivament, i van deixar la majoria dels grans centres. Com s'havia previst àmpliament, les inundacions van castigar particularment els països insulars, que van desaparèixer, i a ciutats com Holanda o Bangladesh que, a causa del seu baix nivell respecte a la mar, van quedar parcialment submergides.

Durant anys l'Indra va seguir les notícies de la dramàtica fugida dels pobles que, a poc a poc, es van anar submergeint, i de la progressiva ampliació dels deltes dels grans rius: l'Amazones al Brasil, el Mississipí als Estats Units, el riu Groc a la Xina, el Chao Phraya a Tailàndia, el Mekong a Vietnam o el Níger a Nigèria, entre d'altres. Quan la crescuda de les aigües es va expandir desenes de quilòmetres, va destruir ciutats i tota la producció agrícola regional. Pobles i ciutats costaneres com Nova Orleans, Rotterdam, Bangkok, Nova York, Ho Chi Min, Belém, Dhâka, Amsterdam, Venècia, el Caire i Lagos es van veure greument afectades, però totes les costes de tots els continents van partir molt. Seguir el sofriment i les vicissituds de la vida de les seves amigues, amics i estudiants arreu del món, fou per a l'Indra com veure pel·lícules personals que il·lustraven la gran tragèdia humana en curs. Fou un privilegi observar com la majoria d'aquestes persones sobrevivia creant solucions cooperatives, aprenent de nou a plantar el seu aliment, reinventant les seves professions i renunciant decididament a la seva forma de vida anterior.

Auroville era a pocs quilòmetres de la mar, però abans del caos havia enfrontat per dècades la penetració de les aigües de l'Oceà Índic en les seves napes freàtiques i havia desenvolupat tecnologies innovadores i senzilles que van aconseguir superar el problema i mantenir-la protegida. La ciutat es va fer coneguda

doblement en el món: per rebre refugiats i la seva política exemplar i per estar relativament protegida de les inundacions. Durant dècades s'havia construït un cinturó de milers de petits dispositius, forats per retenir i infiltrar l'aigua de pluja i fer possible la plantació d'arbres. En la mateixa lògica de simplicitat i treball col·lectiu, també es van construir milers de micro barreres que impedièn que les aigües de l'oceà penetressin en el sòl i el subsòl d'Auroville.

L'Indra recorda haver estat destinada, amb altres centenars d'habitants, a seleccionar i acomodar els nouvinguts, que serien rebuts en carpes col·lectives situades en el cinturó verd, reforestat i a resguard de l'especulació immobiliària per dècades. A Auroville faltava de tot, però els refugiats continuaven arribant, buscant acolliment i una seguretat impossible de garantir. Tot era racionat i compartit, perquè el simple rebuig de la massa d'immigrants hauria estat una traïció als principis fundacionals de la ciutat. Si bé la convivència amb la pobresa de les comunitats pròximes a Auroville s'havia aconseguit amb importants projectes socials, amb l'oferta de llocs de treball i amb conflictes superats aquí i allà, ara tot era diferent. Les persones que vivien als voltants tenien les seves famílies, les seves cases, les seves terres i mantenien la seva cultura, però com no ser més solidaris –pensava l'Indra– amb qui ho havia perdut tot i colpejava la porta per demanar ajuda? Els refugiats van ser rebuts per la brigada

d'acolliment de la qual l'Indra en formava part. Ella els entrevistava, descobria les seves habilitats i els proposava per treballar en els fronts de feina on més podrien contribuir. Tractava de veure en cada persona no una càrrega per a la comunitat, sinó una riquesa que sumava, perquè cadascun aportava talents i maneres de ser que, si s'utilitzaven bé, promourien el benestar i l'abundància. Però no tots pensaven així.

Amb por per la destrucció del projecte d'Auroville, part de la comunitat volia frenar tant sí com no l'arribada en massa de desconeguts que buscaven empara. No obstant això, la immensa majoria s'obstinava a rebre els refugiats i sabia que oposar-s'hi era una idea egoista però també inviable, perquè, en principi, no tenien cap contingent de seguretat militaritzat. Auroville va haver d'enfrontar gairebé sola el seu desafiament, ja que el govern de l'Índia s'ocupava d'altres refugiats: els procedents de Bangladesh, un país veí inundat per les aigües, els indis sense llar de les zones costaneres i les víctimes de les inundacions dels rius que baixaven de l'Himàlaia. Tots demandaven cada vegada més ajuda. En els grans centres del món els aliments i l'aigua eren escassos, ja afectats per les dificultats de l'agricultura a causa del canvi climàtic i per la de desplaçar càrregues a grans distàncies per manca de combustible. La mort i la fam a gran escala dels primers anys postcrac, van fer que aquest temps es conegués com l'"Apocalipsi".

**L'anàstrofe s'anuncia:
superació de la catàstrofe**

La vida dels habitants d'Auroville va canviar per complet. Abans tenien problemes amb les tasques creatives i innovadores, però hi havia una certa calma interior que es va anar veient amenaçada pels esdeveniments. La majoria tenien una vida senzilla, però amb comoditat i abundància, que ara s'havia tornat per a tots molt més frugal. L'Indra s'havia sentit desestabilitzada per tot aquest frenesí per defensar-se de les conseqüències de la invasió de gent, que volia integrar-se a l'experiència, no perquè hagués triat aquest projecte de vida sinó per la cerca d'un lloc on viure. Al mateix temps, ella i molts altres van sentir l'activitat d'acolliment com a essencial per respectar la funció primordial en la creació de la ciutat d'acollir la diversitat humana. Tota aquesta vivència va renovar, d'alguna manera, les arrels d'Auroville. Les meditacions dels dijous a la tarda en la plaça, al costat del Matrimandir –una cultura de dècades– es van fer cada vegada més importants, amb aurovilleans que buscaven la pau enmig del caos i el suport fratern de vells amigues i amics.

Auroville canviava i integrava els nousvinguts en la producció orgànica d'aliments, en la construcció de cabanyes familiars, en la producció d'energia i en la gestió de l'aigua, totes prioritats absolutes. Els milers de tendes de campanya, instal·lades en la zona perifèrica de la ciutat, causaven estralls per la desforestació i la brutícia, i si no s'assemblaven a alguns campaments de refugiats de les Nacions Unides,

era perquè hi havia una població local acollidora i un sistema de governança col·lectiva horitzontal que havia trigat dècades a desenvolupar-se. Cada persona tenia un lloc a la comunitat per aconseguir la seva supervivència, però també per a l'organització, neteja i embelliment del lloc, i també podia tenir alguna tasca en les noves cuines solars de la comunitat. Aquestes tasques es combinaven amb la cura personal de cadascun, tant en l'àmbit de la salut com en el físic i també amb les activitats espirituals i artístiques que havien fet coneguda Auroville. S'expandien tant amb tanta gent nova, que d'aquesta manera omplia el seu dia a dia. Tot es gestionava col·lectivament, al principi amb l'estranyesa dels nousvinguts i després amb la seva adhesió, en viure els resultats de la calma, dels treballs realitzats i d'una vida plena de sentit.

A Europa i als Estats Units el caos va ser immens. L'Indra va continuar informant-se dels esdeveniments per les notícies dels diferents mitjans de comunicació, però també pels contactes telefònics setmanals amb exalumnes de la seva Escola i amb amics i amigues de diversos països pels quals havia passat. Milers d'organitzacions, xarxes i moviments de la societat civil planetària van tractar d'ajudar-se mútuament per enfrontar les immenses dificultats amb creativitat i solidaritat. Tota l'articulació es feia per Internet, que ja s'havia convertit en 3D, i això ajudava a la sensació de presència física en cada contacte, fins i tot amb persones

de l'altre extrem del planeta; les traduccions simultànies en les diferents llengües maternes ajudaven molt en la comunicació. Els amics d'Indra de les regions més riques i desenvolupades del planeta –que des del començament de la crisi climàtica denunciaven el gir a la dreta dels seus països, que reprimien la primera ona d'immigració– van participar activament en les rebel·lions internes que buscaven reorganitzar les estructures dels estats per aconseguir més solidaritat, democràcia i consciència ecològica. Durant gairebé una dècada, el món va experimentar el caos i, lògicament, van sobreviure millor els qui s'havien preparat per a això, o aquells que vivien una vida tan humil que no tenien molt a perdre.

La fallida dels bancs va desorganitzar les economies. En un món globalitzat i interdependent, ningú en va quedar al marge, però va perdre més qui més tenia. Els més rics, acostumats a una vida de privilegis, van ser molt penalitzats per la seva baixa resiliència davant l'adversitat i una ona de malalties psicosomàtiques i suïcidis va devastar aquesta població. Gairebé immediatament, en moltes comunitats, que ja coneixien les monedes socials, es van establir sistemes de moneda locals i intercanvi de béns per organitzar la supervivència, no sense grans dificultats al començament. La lògica “sobrevisquem junts” es va convertir en consigna per a la reorganització de les estructures socials de manera més cooperativa i solidària i,

a poc a poc, tots els sistemes que treballaven en aquesta direcció es van anar adaptant, amb particularitats locals, en cada comunitat. El lema de l'Escola d'Indra s'assemblava a aquesta lògica: "Alegria de ser junts pel Bon Viure" i ella es va sentir part de tota aquesta construcció.

Les activitats de l'Escola d'Ecologia Profunda es basaven fonamentalment en la comprensió, mental i experiencial, de què havia donat via lliure al fet que el món s'enfonsés i de què podia reconstruir-lo sobre altres bases. L'Indra i l'equip de l'Escola, a través de les seves experiències, ajudaven les persones a aproximar-se de nou als seus propis cossos amb autoobservació, exercicis, àssanes, menjar i beguda sana. Amb això, cada persona tornava a aproximar-se

també a la Naturalesa, de la qual formava part. En els silencis, els descansos i les meditacions de l'Escola, la gent aprenia a prendre's temps per cultivar el seu món interior, que impulsava a donar ales a l'ànima pròpia, i li brindava espai per al seu immens potencial. En el camp afectiu, en aprendre a escoltar i a respectar les emocions pròpies en cercles de conversa, teatre i altres arts, les persones aprenien a connectar-se, al mateix temps, amb els altres i a experimentar un genuí esperit comunitari, que es manifestava en el treball col·lectiu. Produir de manera ecològica i cooperativa, amb senzillesa i alegria, els medis de vida i la restauració de la natura, eren una font de curació dels esperits perduts o malalts.

La producció d'aliments ocupava qualsevol espai disponible en les ciutats i ribes dels camins, i va anar succeint una espècie de reforma agrària natural, perquè aquells que sabien plantar ensenyaven als que no en sabien, en qualsevol terra disponible. Els sabors locals, les plantes que sempre van ser aquí i gairebé ningú sabia que eren comestibles, es van convertir en font important de sobirania alimentària per a cada comunitat. Els canvis en les cultures alimentàries a causa del canvi climàtic van trigar a consolidar-se, però van ser una solució important per a combatre la fam. El famós “agronegoci” –que s’havia reduït molt en les últimes dècades, en augmentar el nivell de consciència de la gent sobre les conseqüències dels pesticides i els fertilitzants– es va esfondrar per complet. Va resultar inviable per les dificultats energètiques i de subministrament d’inputs importats d’altres llocs, així com per la recerca sobre la producció d'aliments transgènics de tota mena, ja que aquests no suportaven els aclaparadors canvis en curs. La permacultura va deixar de ser una manera alternativa de conrear aliments i es va convertir en la forma normal, a causa de la seva simplicitat i capacitat de producció i regeneració de la Natura.

Sí, no tot va ser senzill, recordà l’Indra pensativa. Al principi, la idea del “campi qui pugui” semblava que s’imposava, i provocava conflictes per la possessió de deus, de terres produc-

tives i de l’energia encara disponible. L’immens arsenal de guerra existent en el món semblava una amenaça constant i la violència del saqueig de supermercats i botigues en general, per part de poblacions famolenques en diverses ciutats del planeta, va fer témer que tot degenerés en una lluita de tots contra tots. Això va succeir particularment en societats que havien viscut guerres recentment i no trobaven altres sortides. No obstant això, un factor poderós fou el rebuig a les lògiques de la guerra, aquesta va ser la reacció dels joves, especialment dels homes, que no volien convertir-se en “carn de canó” com havia succeït en totes les guerres al llarg de la història.

Curiosament, les dècades d’hedonisme i culte a un mateix, tan criticades per la comunitat d’Auroville des del seu principi, van tenir un efecte excepcional: ningú volia morir per res i no hi havia adoctrinament ideològic capaç de superar el respecte, cada cop més gran, per la vida, sobretot per la pròpia. Les dones, i el que es va anomenar la “feminització del món”, van tenir un paper preponderant quan van canviar la cultura de resolució de conflictes mitjançant les guerres en prioritzar la capacitat de la cooperació. El treball valent de formigues que van realitzar en llocs de conflicte, per exemple, desfilant juntes i buscant el diàleg, va desafiar a tot el món la lògica guerrera alimentada per la testosterona descompensada. Enfront de la immensitat dels desafiaments

que estava vivint la humanitat, la gent va mostrar la seva millor cara, i va confirmar el que la “Mare” sempre havia dit sobre el creixement de la solidaritat en temps de desgràcia. El lema “Alegria d’estar junts pel Bon Viure” tenia molt més sentit que “Campi qui pugui” i la pacificació va arribar acompanyada per la superació de les solucions purament individuals i familiars o de grups.

L’exemple més expressiu d’aquest procés va arribar precisament d’on menys s’esperava. En la convulsionada regió de Palestina i Israel, l’In-dra va acompanyar un moviment sense precedents de joves i nens per la pau. La Diana, filla

de la seva gran amiga Sònia, artista plàstica i cineasta, es va convertir en una icona d’aquest moment quan va començar a produir i difondre vídeos curts, realitzats amb telèfon mòbil, que en la seva ingenuïtat i bellesa commoïen la gent. La Diana parlava del seu desig de ser com els altres nens del món, que no coneixen l’odi ni tenen enemics. Espontàniament, joves i nens palestins i israelians es buscaven els uns als altres i es filmaven als carrers, parlant de pau i abraçant-se. Això va provocar un “tsunami” polític que qüestionava la història de guerra a la regió, alimentada pels adults, i especialment pels homes.

L'alegria d'estar junts per al Bon Viure

Des del seu privilegiat punt de vista d'observació del món, l'Indra havia vist canviar la política, com l'aigua en vi, en un procés que semblava un castell de cartes. La dècada dels vint havia estat el motor de les transformacions, precisament perquè el gir polític a la dreta havia espantat el món. Per als qui com l'Indra es van resistir a aquest gir conservador, van ser temps de gran dolor, però els governs menys compromesos amb les demandes socials van anar caient un darrere l'altre, en un moviment que es va conèixer com l'"ona islandesa". L'expressió es referia als esdeveniments polítics ocorreguts a Islàndia entre 2008 i 2009, en els quals la societat civil va prendre el poder i va reestructurar l'Estat. En aquella època els mitjans de comunicació van parlar poc del tema, però aquest exemple d'avantguarda va anar prenent cada vegada una amplitud històrica més gran, en la mesura en què els estats no podien enfrontar les demandes populars enmig del caos climàtic i financer i la reacció de les societats.

L'Indra va participar activament en moviments vinculats a l'"ona islandesa", xarxes planetàries de la societat civil que lideraven moviments socials, que es vivien localment i s'articulaven globalment per Internet, i en els quals la "política d'amistat" i el "lideratge de servei" van ser la columna vertebral d'una nova manera de fer política. Gradualment, aquests moviments van anar donant forma a la política local i nacional i a les institucions internacionals. El contingut de l'acció dels col·lectius ciutadans que havien anat emergint i afirmant-se des de feia dècades

a tot el món, s'havia creat en contrapunt a la lògica dels moviments organitzats dels segles XIX i XX, amb la intenció d'honrar les seves lluites, però avançant cap a models més cooperatius d'acció social. En el segle XXI, les principals amenaces a la humanitat afectaven a tots i no sols als més pobres o discriminats. I el model va canviar. En lloc de la lògica de simplement "estar en contra", sorgí la lògica de reinventar el món en el territori de vida de cada moviment. En lloc de la lògica de la competència, l'enemistat i la disputa, sorgí la lògica de la cerca del que uneix, de la construcció de xarxes cooperatives i interdisciplinàries. L'amistat, valorada com un bé comú i no sols com una pràctica personal, va ser l'"adhesiu" de confiança que va nodrir l'articulació local, nacional i internacional entre persones que testificaven, mitjançant l'amistat, el compromís real de cadascuna d'elles amb les noves pràctiques i maneres de vida solidàries, ecològiques i democràtiques.

Les xarxes i els moviments s'articulaven fàcilment en totes les escales territorials, fins i tot en els diferents països, en accions concretes i en projectes de reorganització de la societat. L'immens teixit de persones vinculades a l'experiència d'Auroville, implantada en tants països que l'Indra havia visitat en les seves exposicions, va ser una d'aquestes xarxes. La idea de lideratge s'articulava, naturalment, amb la demostració quotidiana de la capacitat d'acció al servei d'un col·lectiu, de la no inclinació al poder, de la possibilitat de servir en dinàmiques cooperatives i autogestionades. Aquest perfil era el passaport natural per a la responsabilitat

de liderar cooperativament la reconstrucció de la societat en aquests temps de fúria, i les persones amb aquestes qualitats també tenien, segons l'Indra, un treball sobre si mateixes, que sovint era de naturalesa espiritual. Com a complement a aquesta noció de lideratge de servei, cada vegada més estesa en les organitzacions de la societat civil, va ser necessari reorganitzar les maneres de representació democràtica i, amb això, transformar les maneres de fer política en les institucions de l'Estat.

En aquella època, una de les formes més comunes de reorganitzar el sistema de representació popular per a la presa de decisions va ser confiar en la saviesa de la ciutadana i del ciutadà comú, i formar parlaments per sorteig. Professionals de les institucions estadístiques de cada país van organitzar convocatòries públiques de persones triades a l'atzar i que representaven les diferents característiques de la població de la ciutat, de l'estat, de la regió, del país: tantes dones, tants homes, tants rics, tants pobres, tants estudiants universitaris, tants analfabets, tants negres, tants blancs i tota una sèrie de subcategories mitjanes, que al final componien un parlament totalment representatiu de la població del territori. En llocs amb conflictes ètnics, la incorporació de les seves demandes, mitjançant la representació en el parlament, va ser un factor important per a la pacificació, així com per a la construcció de nous acords socials en països amb gran desigualtat històrica com el Brasil, Sud-àfrica i els Estats Units.

A diferència dels parlaments anteriors, plens de rics, homes, blancs, etc., les i els represen-

tants del poble no tenien privilegis i guanyaven el salari mitjà de la població. A l'Índia el parlament va canviar de cara completament i les castes inferiors van prendre el poder. Gairebé tot el grup d'estudiants indis de l'Escola d'Indra es va oferir voluntari per assessorar aquests parlamentaris inexperts i sense formació professional, però profundament compromesos en la defensa de la supervivència de la gent i l'aprofitament compartit dels recursos. A Auroville, l'Indra sempre havia treballat en l'obertura de l'imaginari polític, perquè la comunitat pogués estar a l'altura de les expectatives de la manera de govern expressat per la "Mare": una anarquia divina. Estar connectat amb una intel·ligència més gran que la de l'ego de cadascú, és a dir, connectat amb el cor i amb la divinitat de cadascun, eren les claus del bon govern i, per tant, qualsevol persona podia prestar-se a aquest servei.

Amb la crisi, molts governs nacionals van trigar a reorganitzar-se i una democràcia local, participativa i directa va ser la forma més comuna de gestionar la vida quotidiana, allà on la gent vivia i on tenia les seves demandes. L'Indra recorda com un dia es va adonar que la pràctica democràtica d'Auroville –i de moltes altres comunitats anomenades "alternatives" abans del col·lapse– de reunir els seus habitants per decidir temes i, abans de les discussions, començar per fer silenci junts, s'havia anat convertint en una pràctica viscuda internacionalment i no sols en les petites ciutats. Les variacions en temps i en forma escaient d'aquesta meditació prèvia tenien a veure amb les diferències cul-

turals i religioses de cada nació o comunitat. No obstant això, la idea de buscar inspiració en quelcom més enllà d'un mateix, més enllà dels interessos particulars, familiars o de grup, s'havia estès com un camí d'harmonia i afecte per fer front a la penúria i les amenaces de la barbàrie, del "cadascú per si mateix i que guanyi el més fort".

Els nous i les noves parlamentàries tenien una confiança profunda en els moviments locals de la societat civil, que havien trigat dècades a construir-se sobre noves bases polítiques, i comptaven amb ells per prendre les decisions necessàries. Es van redactar noves constitucions i, en els primers temps del caos, aquests parlamentaris generalment triaven de manera indirecta a qui dirigiria les funcions de l'Estat, que s'havia fet més professionalitzat i era supervisat pels Consells de Savis de cada nació. El model es repetia en estats, municipis i fins i tot als barris. Cada "sàvia i savi" era postulat pels moviments i triat entre persones conegudes i respectades per la seva història de serveis allà on havien dedicat la seva vida. La ciutadania triava els que millor podien servir com a "savis", i aquests –així com els membres del parlament, triats per sorteig– eren supervisats en el seu treball directament per la població, que tenia accés per Internet a les trobades, comissions i decisions. Tant l'elecció de conselleres i consellers com totes les decisions importants per a les comunitats nacionals, regionals o locals, eren preses per tota la ciutadania, presencialment o per Internet, mitjançant el model de democràcia virtual

practicat arreu del món. En aquest model, cada ciutadana i cada ciutadà tenia una contrasenya i cada tema a decidir comptava amb tota la informació sobre la proposta, totes les dades al respecte estaven disponibles de manera pedagògica en, almenys, tres categories possibles: arguments a favor, arguments en contra i arguments que afavorien la indecisió. Si els indecisos tenien un cert pes en l'elecció, es donava més informació i s'obria la possibilitat de noves opcions –amb suggeriments fets pels mateixos ciutadans– i es repetia l'elecció. L'objectiu era que amb cada decisió es pogués fer llum als conflictes –vistos com a possibilitat de maduració col·lectiva– i anar construint consens pas a pas. Sí, a vegades trigava el seu temps, però les decisions més consensuades enfortien el sentiment de pertinença i l'execució del que s'havia decidit. La democràcia virtual complementava la democràcia presencial en assemblees i eleccions directes i era en constant perfeccionament.

Arreu del món l'objectiu era donar empara a les víctimes de les catàstrofes climàtiques, tant les de caràcter agut –que es produïen sobtadament i destruïen tot, cas dels tornados, els ciclons o les inundacions– com les de caràcter crònic, que s'instal·laven i repetien, com les sequeres, la desertització i el mateix augment del nivell dels oceans. Els ciclons es van fer molt més freqüents, i van afectar principalment els Estats Units, Indonèsia, Filipines, l'Índia, el Japó i Austràlia. La desertització va afectar tota la zona sud del Sàhara –devorada pel desert– però també moltes altres regions del planeta que ja tenien afeblits els seus ecosistemes, com les regions semiàrides. La inventiva i les accions a petita escala i de gran impacte dutes a terme per milers de persones juntes, com a petites preses, replantació d'arbres, recuperació de velles llavors resistents, van ser la tònica de la reconstrucció des del crac. La gent senzilla amb egos més harmonitzats i la capacitat d'actuar aquí i ara, es van convertir en quelcom preciós.

La Mare Terra recupera el seu equilibri

Els refugiats d'Auroville eren en la seva majoria pagesos productors d'aliments que no podien treballar, i això va ser un regal per a la població local, perquè la producció d'aliments va créixer prou per alimentar a tothom, amb el cosmopolitisme alimentari que sempre havia caracteritzat la ciutat. En els seus viatges pel món, l'Indra havia estat testimoni de com la cultura humana es feia cada vegada més cosmopolita. Les taxes d'alfabetització i de connexió a Internet, que van créixer sense parar des de finals del segle XX, van aconseguir un nivell de gairebé el 100% de la població mundial en la dècada del 2040. Pensant en els pagesos que van arribar a Auroville, l'Indra recordava que eren gent desesperada, sí, però que la majoria d'ells havia anat a escola, sabia què estava passant en el món i se sentia amb drets; després de gairebé cent anys de la Declaració Universal dels Drets Humans. L'augment de l'escolaritat mundial i la lliure circulació d'informació, a través d'un mitjà accessible i plural com Internet, havien canviat molt en el planeta i havien estat poderosos aliats en la reconstrucció, que s'anava duent a terme sense "senyors" i sí, en canvi, fen servir els talents de cada persona.

El règim de pluges i sequeres que havia canviat a poc a poc en moltes zones del món, es va convertir en una realitat persistent i cruel, que també va arribar als principals productors d'aliments, en particular els països de l'Àfrica Equatorial i el Mediterrani, Rússia,

els Estats Units, el Brasil, l'Argentina i l'Índia. Afortunadament, aquesta decadent producció d'aliments de l'agronegoci es destinava històricament a l'alimentació dels animals. La gent sempre va ser i continuava sent alimentada per la petita producció familiar i local, que va sofrir enormement amb el canvi climàtic, però, en ser a petita escala, va aconseguir readaptar-se amb el pas dels anys, en canviar els cultius a varietats més resistents al nou règim climàtic. L'Indra havia vist com la mil·lenària dieta vegetariana de l'Índia s'anava fent gradualment majoritària en el planeta, no per raons religioses –com era al seu país–, sinó perquè era més barata, més sana i més respectuosa amb la vida. Els descobriments científics sobre la sensibilitat i intel·ligència dels mamífers havien dut a un canvi gradual en la dieta de la nova generació, que s'havia tornat pràcticament vegana.

El canvi en la dieta alimentària del planeta passà a ser un alleujament contra les malalties causades per l'excés d'aliments d'origen animal i era també responsable de la reducció de malalties derivades dels pesticides, i estava ajudant a construir una generació amb possibilitats d'aconseguir els cent vint anys de vida mitjana. Va ser, a més, una de les raons que disminuís la pressió humana sobre el medi ambient. Es va veure que eren plausibles la convivència de la producció de molts vegetals i el manteniment de les selves, quelcom que no és

possible amb el bestiar. El concepte de “agro-selva” – ensenyat als refugiats a Auroville per les brigades de recepció, en les quals l’Indra havia participat, i practicat en tantes altres comunitats alternatives a principis del segle XX– es va convertir en una tècnica mundialment coneguda i va ajudar la restauració de moltes selves. Així i tot, el clima va trigar molt a donar senyals que podria recuperar-se.

La qüestió de la temperatura va ser un drama a part. El planeta sencer es va escalfar i això va succeir a poc a poc, però els països del Nord van patir-ho molt més. No sols per la temperatura en si mateixa –que durant l’estiu va assolir més de 50 graus en diverses parts d’Europa–, sinó també per l’escassa resiliència de les poblacions. Els aires condicionats van suavitzar

la calor dels primers temps, però es van tornar obsolets per l’escassetat d’energia. Les poblacions dels països tropicals tenien major resiliència històrica, perquè les temperatures per sobre dels 40 graus eren comuns en Pondicherry o Rio de Janeiro, de manera que la gent s’adaptava millor a la calor. Les seques i les altes temperatures van provocar tràgics incendis a Europa, Rússia i els Estats Units, i les seves xarxes de comunicació, molt millor estructurades abans de l’“Apocalipsi”, van donar visibilitat a escenes impressionants de foc i fugida de les poblacions. La destrucció de vides i patrimonis d’aquells temps va marcar simbòlicament l’imaginari de la humanitat, i va impulsar el desig de canvis profunds en els estils de vida.

Molts documents i pel·lícules, que a principis de segle anticipaven les característiques del col·lapse que s'apropava, van començar a ser llegits i consultats. Les pel·lícules “L'edad de l'estupidez” i “Una verdad incómoda” entre d'altres– es van fer clàssiques per haver mostrat clarament les dades del col·lapse que s'aproximava. La majoria de la gent havia romàs aliena a les prediccions, però quan es van projectar en el Cinema Paradiso d'Auroville –allà per la dècada del 2010, l'Indra ja no recordava quan– les pel·lícules havien causat una impressió profunda, especialment en els adolescents de la Future School on feia classes d'art. Els informes de l'IPCC –espai que reunia climatòlegs de tot el món i que des de principis del mil·lenni havia fet tot el possible per difondre àmpliament les seves recerques i previsions– es van fer de consulta obligatòria. De la mateixa manera, els abans gairebé desconeguts “Atles dels Canvis Climàtics” duts a terme pels científics del Programa de les Nacions Unides per al Medi Ambient (PNUMA), que predeien meticulosament on ocurreria tot, es van convertir en “best-sellers”. Fets per alertar, aquests materials es van tornar útils per tractar de mitigar les tragèdies humanes anunciades amb claredat cristal·lina, i malauradament ignorades, molts anys abans que succeïssin.

I les tragèdies no van ser només humanes. En el remolí dels esdeveniments, el comptatge de la pèrdua de la biodiversitat es va aturar en el temps, igual que gairebé tota la recerca

científica, que va quedar temporalment alterada, i fins molt de temps després no es notaria que els animals havien sofert encara més que els humans. Si d'una banda el canvi en la dieta alimentària de la humanitat –que es va fer més local, més vegetariana i més sòbria–, els hi va salvar la vida a milers, d'altra banda els esdeveniments extrems i el canvi climàtic no els havia eludit, així com tampoc la intensa tala de boscos i selves –una de les causes del canvi climàtic– que havia estat devastadora per a ells. La reconstrucció estava en marxa per a les persones, els animals i les plantes.

El debat sobre el “punt de no retorn” o fins quan el sistema de la Terra aguantaria, i sobre la capacitat de resiliència del planeta en el seu conjunt, havia estat un capítol separat de tot el període anterior al col·lapse. Els científics van tenir molta raó i també es van equivocar molt, especialment pel que fa als temps de la Mare Naturalesa: quan ella va voler, tot es va accelerar fins al desastre, però també quan ella va voler, el temps de les iniciatives de reconstrucció van florir més de pressa de l'esperat. Durant dècades l'Indra i els seus amics de l'Escola d'Ecologia Profunda havien defensat que els sistemes complexos, com Gaia, no poden ser compresos només per la ment, amb instruments de mesurament i formes dualistes de pensar. Com va dir en les seves classes –va recordar l'Indra –, “és necessari incloure el cor i agusar l'empatia i la intuïció, per percebre millor el tot i la seva interdependència”.

Entre els temps del col·lapse financer i climàtic i l'època actual de consolidació d'una nova civilització –prop d'uns vint anys– un salt important va ser l'organització urbana del món, perquè les megaciutats es van tornar inviables. Com en temps del col·lapse de l'Imperi Romà, quan Roma –la ciutat més gran de l'època, amb un milió d'habitants en temps de Crist– es va buidar per passar a tenir uns quaranta mil habitants cinc-cents anys després, el buit de les megalòpolis va ser espectacular. Les seves formes de vida ja eren insostenibles feia molt de temps, per la seva absoluta dependència de l'energia, els aliments i l'aigua en quantitats cada vegada més difícils d'assegurar, que van acabar generant una veritable “des-economia a escala”. L'evidència de la insostenibilitat de les metròpolis va quedar clara amb la primera onada de refugiats, que va dur estudiants i familiars dels aurovilleans a viure a la ciutat.

La majoria d'aquests primers “refugiats” arribaven de les grans ciutats del món i explicaven com el menjar era car, la mobilitat impossible, l'estrès crònic i la violència creixent. Amb l'agreujament de la crisi i la manca d'energia i matèries primeres, les grans distàncies a recórrer, els edificis alts amb ascensors desactivats, una manera de viure que no deixava de generar residus, la por a la delinqüència, etc. la vida es va convertir en una tortura i qui va poder anar-se'n, se'n va anar. Encara avui, l'Indra pensa, en recordar Chennai, molt a prop d'allà, com encara hi ha milions de tones de materials que cal traslladar des de les zones urbanes abandonades als voltants. En un treball de formiguetes, indis i persones de tot el món continuen transportant aquests recursos des de les megalòpolis fins a les ciutats circumdants més petites, per reconstruir les seves vides.

The image features a monochromatic blue color palette. A bright, multi-pointed starburst or sunburst pattern is centered in the lower-left quadrant, with rays extending outwards across the frame. The background is a deep, dark blue, while the rays themselves are lighter shades of blue, creating a sense of depth and light. The overall composition is minimalist and evocative.

Un raig de sol que
anuncia un món nou

Mantenir les estructures socials en funcionament i dirigir tota l'energia de les poblacions a la producció d'aliments i la reparació dels danys ambientals era la prioritat de tots els governs ciutadans. Hi havia treball per a tots, però molt poca ocupació pròpiament dita, i la majoria de la gent treballava col·lectivament pel menjar, l'habitatge, l'aigua, l'energia i els serveis socials, en un model semblant al que Auroville havia desenvolupat des de la seva fundació. Després de molts episodis de violència, l'energia humana es va aplicar massivament en la reconstrucció. Curiosament, molta gent en pensar en aquest període no pensa en les coses dolentes sinó en el moviment solidari que es va apoderar del món. L'Indra veia similitud entre aquella època i la dels primers hippies d'Auroville. Els conflictes van disminuir perquè ningú tenia temps per perdre en ximpleries. El treball era immens. Una font impressionant de recursos per a la reconstrucció van ser els farciments sanitaris i els abocadors. Els residus plàstics d'un segle d'excessos van tornar a la vida amb diferents tècniques, des de les més senzilles, com el reciclatge, a les més sofisticades, com la producció de combustible per a la reconstitució química dels materials originals. Aquesta havia estat la contribució més important de l'Indra en els temps de reconstrucció, acostumada com estava a veure riquesa on altres

veien escombraries. Coordinava brigades de classificació d'escombraries amb els refugiats d'Auroville i així, com les escombraries s'havien convertit en un recurs important, el món va anar quedant miraculosament més net.

La idea del "salt quàntic" és una possibilitat per explicar aquest període. Com succeeix amb els electrons, mai és possible predir quan saltaran d'una òrbita a una altra, quan passaran a un altre nivell, però sempre depèn d'una energia rebuda. El salt de maduresa després d'un llarg temps d'endormiscament humà podria no haver succeït, però l'energia que s'estava acumulant en els "subsòls de la societat", en iniciatives com la d'Auroville, estaven creant noves possibilitats per a la vida. Va ser molt clar observar que en els llocs del món on hi havia experiències innovadores de convivència social, realitats locals fortes, intensa organització comunitària, les conseqüències del caos van ser menys pesades i la reestructuració es va fer més ràpidament. No és que tot hagi tornat a la normalitat. De fet, res és "normal" com abans, reconeixia l'Indra. La proposta del govern de l'Índia de canviar l'Estatut d'Auroville, que la preocupava tant com als altres habitants de la ciutat, té un fort argument: Auroville ja no és un laboratori. La seva forma de vida, la seva cultura, la seva espiritualitat, les seves tecnologies, van

ser exportades massivament, fusionades amb altres experiències, entrelaçades amb altres coneixements locals, convertint-se en tecnologia social per a la construcció del postcapitalisme. Potser, pensava l'Indra, acceptar la proposta del govern de convertir-se en una ciutat comuna, no fos una derrota per als habitants d'Auroville, sinó la prova que el seu experiment havia funcionat. Estava inspirant el món.

Fent aquest balanç, una alegria calma s'apoderava de l'Indra. Sí, el període de la seva existència va ser dur, però ella estava immensament agraïda. Agraïda per haver tingut en la seva vida, i tan aviat, la inspiració de la Mare i de Sri Aurobindo i la guia de la seva concepció que la vida és un experiment perquè cadascun trobi en si mateix la seva missió, per a així poder evolucionar en consciència i acció cap a un món amb més amor. Agraïda per ser índia i ciutadana del món al mateix temps, i haver pogut veure la humanitat enfrontada a tants desafiaments, com ho continuaria fent, amb els peus a la terra de la pàtria de la seva estimada família i el cor connectat amb la Mare Terra i els seus fills i filles. Agraïda per ser ella mateixa, per haver tingut sempre el valor de ser qui era en el més profund de si mateixa, sense hipocresia i concessions que li haurien fet perdre l'oportunitat d'avançar. Agraïda

a les seves amigues i amics –companys de camí– per l'amor compartit, pels desafiaments enfrontats, per haver-se sentit sempre part d'alguna cosa. Agraïda a la ciutat d'Auroville, aquest assoliment de la voluntat humana de la qual havia format part, agraïda a Matrimandir i al sagrat banià, on era asseguda en posició de lotus en aquest moment important. Les seves cames estaven una mica adormides, perquè la meditació durava ja gairebé una hora. Somreia per a si mateixa: tenia gairebé cent anys, la seva ment havia vagat, en lloc de concentrar-se, el seu malestar era normal. Aviat descansaria.

Aquest pot ser un llibre col·lectiu,
un camí d'ecologia i cooperació.
Després de llegir-lo, si vols, escriu el teu nom
i correu electrònic en una línia i passa-li a un altre.
Gràcies!

A sheet of white paper with horizontal blue lines, tilted slightly to the right. The paper is placed on a dark blue background. The lines are evenly spaced and cover most of the page. There is a faint watermark of a globe and the text 'dreamstime' repeated across the page.

Aquest conte ens parla del futur del planeta mitjançant la història d'Indra, una ciutadana del món, que viu a la ciutat d'Auroville, a l'Índia, l'any 2046. En aquest conte, en lloc de negar el col·lapse ecològic i de la nostra civilització, s'accepta la situació com una oportunitat única per reconstruir el món sobre bases noves. Indra forma part de les persones que han triat viure com els agradaria que fos el món i que es transformen perquè el món pugui canviar. Prop dels gairebé cent anys de vida, Indra ens explica què va passar amb el planeta i amb la humanitat, i ens mostra com tot va valdre la pena. La història d'Indra ens presenta un futur possible. Aquest conte acompanyarà també l'últim capítol del llibre "La humanidad en evolución", de la mateixa autora, que es troba ara en preparació.